

jo je obiskoval vsak dan, je zahajal k njej še jeden teden vsak drugi dan, potem po dvakrat na teden in v šestem tednu je obljubil, da pride še jedenkrat, in to morda zadnjikrat.

Kakor je bila teta vesela, da bo kmalu bolnišnice konec, tako je Nadica na tihem žalovala in se bala onega časa, ko zdravnik preneha jo obiskovati. Kako se ga je privadila! Vse, kar je težilo njeno mlado srce, vsak prepir s teto, vsako nesporazumljenje z ujem, vse svoje misli, teženje in želje

voljno, kadar je kaj pripovedovala; semtertje jo je tudi malo podražil ali se ji smejal. In prav zato, ker je bil njegov smeh le redka stvar, je bil zanjo tako mičen. Ker je ostajal pri njej vedno dalje, je bilo to zanjo znamenje, da se tudi on ne dolgočasi v njeni družbi. Še misliti si torej ni mogla, kako bo takrat, ko ga izgubi. Ali naj potem iznova životari kakor prej? Predno se je bila z njim seznanila, jo je trpinčil samo dolgčas, a kadar njega izgubi, jo bo mučila tudi otožnost. Lepa bodočnost jo čaka! In zopet

Fontana Trevi v Rimu.

— razven one najskrivnejše — mu je odkrivala na drobno po onem zadnjem dolgem razgovoru, s katerim je pravzaprav postala zaupna z njim. Komu naj bi potem darovala to pristrčno zaupanje? Kuharici? Ta je pri njej silno izgubila svoje važnosti, odkar se je bila seznanila z zdravnikom. Nobenega pravega prijateljstva ni bilo sicer med njima, ker ni bilo nikdar na njem videti znamenja, iz katerega bi bila smela sklepati, da tudi on čuti do nje nagnjenje, kakor ona do njega. A poslušal jo je vselej

se je obrnila do kipa sv. Ane. „O, ljuba svetnica“, prosila jo je, „daj, stori, da ga ne izgubim! Rada ga imam, prav tako rada, kakor nekdanj svojo ljubo mamico. Glej, na kolenih te prosim, tako pobožno, tako iskreno kakor še nikoli poprej!“

Kuharica je bila kmalu pregledala Nadičino dušo. Veselila se je z jedne strani, a bala se z druge, zakaj spoznala je, da zdravnik ne kaže, kakor da bi Nadico umel ali hotel umeti. Ko je redkeje prihajal v hišo, ga je izkušala s postrežbo in prijaznostjo